

ת.ד 102 בני ברק
פקס : 03-5055919
9139191@gmail.com

דבר מאמינים

גליון שבו עי מבית 'בני אמונים'

פרשת ויקרא תשפ"ב שנה ט | גליון מס' 424

פניני אמונים

פניני תפלה בפרשה

פרתחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

מלה קטנה – עצמה אדירה

בשבת זו אנו מתחילים לקרא את חמש ויקרא. המלה 'ויקרא' היא ראשי תיבות של: 'ויענו ישראל קול רם אמן'. ואכן כף למדונו חז"ל (שבת ק"ט ב): "כל העונה אמן בכל כחו [בקול רם] פותחים לו שערי גן עדן", לא פחות! ומי לא רוצה שיפתחו בעבורו שערי גן עדן, שערים של הצלחות וישועות בכל אשר יפנה?!

נשים לב, פי האות א' בויקרא, זו הרומזת לאמן, זעירה היא. גם בכף טמון רמז נפלא המסמל את מהותה של אמן: בהשקעה קטנה, אף עם רצון וכוונה, נתן להשיג הרבה מאד.

להבדיל, בעולם העסקים אנשים מחפשים להשקיע מעט ולקבל תשואה מרבה, והנה לנו בעולם האמתי, עולם הנצח, מצוה פענית אמן; מצוה נפוצה בהדמוניות רבות במהלך היום, אינה דורשת מאומה, ושכרה רב עד למאד. יכלה המקום ולא נספיק לתאר אף מעט מהמעלות הגדולות שהאריכו חכמינו וקדמונינו בגדל מעלתה.

מי יודע, אולי דוקא משום שהדברים ידועים, פשוטים וברורים ואין בהם כל חדוש, לא פעם ההזדמנות חומקת מתחת ידינו מחסר שימת לב. האם לא חבל! הלא הדבר דומה למי שנתנו לו מפתחות לאוצרות המלה והוא רשאי לטול מהם ככל שיחפץ, אולם הוא מבכר לעמוד מנגד בחבוק ידים.

נשתדל לברך בקול, לזכור את האחרים באמן, וכמובן לשים לב לכל ברכה שבסביבתנו כדי להרויח עוד אמן.

האוצר פאו, פדאי לקום ולחטף!

בקריאת 'ונרוממה שמו יחדו',
שבת שלום ומכרה,

ע'ר' 213 מח'ס'ל"ן.

ב'מנחת העמר' שחיוב גמור על הצבור להביאה ביום השני של פסח.

מדוע אם כן צונו התורה על מנחה זו בלשון המשתמעת כ'רשות'?

באר רבי משה פינשטיין:

בקשה התורה ללמדנו בכך, שאף את קרבנות החובה לא נביא מתוך חובה וכפיה, אלא מתוך בחירה ורצון. וכפי שהורו חכמים בנוגע לתפלה שנתקנה במקום הקרבנות (אבות ב יח): "וכשאתה מתפלל אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום" - אל תשא את תפלותך מחמת שחובה עליך להתפלל בקביעות, אלא התבונן לפני כל תפלה, והכר בכך שעליך להתחנן ולבקש רחמים על כל פרט בחייה לפני אדון הכל (דרש משה).

הביאו 'מכם' מאה ברכות

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (א ב)

דרש רבי חיים פלטיאל מבעלי התוספות: "מכם" - בגימטריה מאה. באה התורה ללמדנו שאמירת "מכם" [מאה] ברכות בכל יום כ'קרבן לה', רצויה ומתקבלת יותר מקרבנות הבאים: "מן הבמה מן הבקר ומן הצאן" (פרושי התורה לרבי חיים פלטיאל).

רמז אחר בענין זה כתב החכם הקדמון רבי יצחק בן רבי אליעזר: "כל המגביה קולו ואומר ברכות בקול רם, מעלה עליו הכתוב כאלו הקריב את כל הקרבנות הכתובים בפרשת ויקרא. שהרי אנו אומרים בכל יום מאה ברכות שיש בהן הזכרת השם יתברך, ויש אומרים ברכות נוספות שאין בהן הזכרת השם - ב'ברוך שאמר', הרי קי"א ברכות, כנגד קי"א פסוקי פרשת ויקרא" (ספר הגו' ליום שני).

יש שבאר על פי זה את הסבה שמצות אמירת מאה ברכות מובאת בתלמוד במסכת מנחות (מג ב) ולא במקומה הטבעי - במסכת ברכות. שכן בכך בקשו חכמים ללמדנו שאמירת מאה ברכות שקולה כהבאת קרבן (אוצר פלאות התורה).

לפתח את התפלה ב'קריאה של חבה'

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" (א)

רש"י פרש ש'קריאה' היא לשון חבה, ובאה התורה ללמדנו שבכל עת שהיה הקדוש ברוך הוא מבקש לדבר עם משה היה מקדים וקורא לו בקריאה של חבה. ויש להבין: אם כך נהג הקדוש ברוך הוא לפני כל דבור שדבר אל משה, מדוע נתפרש הדבר דוקא כאן, בפרשת הקרבנות?

פרש רבי שלמה קלוגר כי בכך בקשה התורה ללמדנו את שהורו חכמים (ברכות לב א): "לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואחרי כן יתפלל"; כפי שהקדוש ברוך הוא לא פתח את דבורו למשה בצווי, אלא הקדים וקרא לו בקריאה של חבה, כך להבדיל אף אנו, בעומדנו לבקש ולהתפלל לפני ה' נקדים ונפתח תחלה בדברי שבח. משכך לא יפלא מפני מה בחרה התורה ללמדנו זאת בפתח פרשיות הקרבנות, שהלא נתקנה התפלה במקום הקרבנות (חכמת התורה עמ' טז).

'מחל תמחל' כדי שתפלתך תשמע

"וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלקיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח" (ב ג)

דרש רבי אליעזר פאפו בעל 'פלא יועץ':

התבות "מלח תמלח" שוות באותיותיהן לתבות 'מחל תמחל'. רמזה התורה באומרה: "וכל קרבן מנחתך במלח תמלח", כי אם מבקש האדם שתפלותו [שהן כנגד הקרבנות] תתקבלנה בשלמות, עליו לנהג בסלקנות כלפי חבריו ולהעביר על מדותיו. וכמאמר הקדמונים (ארחות צדיקים' שער הרצון, ע"פ תענית כה ב): "מי שמעביר על מדותיו תפלתו נשמעת" (אלף המגו).

'זהיו לרצון אמרי פי'

"ואם תקריב מנחת בכורים לה' אביב קלוי באש גרש פרמל תקריב את מנחת בכוריך" (ב ד)

פרש רש"י שאף שנקטה התורה לשון: "ואם תקריב" אין פגנתה לומר שהקרבנות מנחה זו היא בגדר 'רשות', שהלא הפסוק מדבר

קדיש אחד ושני נסים

נעלים קשה לתאר במלים. אל ההתרגשות הטבעית התואמת למעמד מרטיט זה, הצטרפה הפליאה העצומה שאחזה במשתתפים שנוכחו בהשגחה הפרטית המפלאה שנגלתה לעיניהם.

החולה אמר קדיש בעודו שוכב על מטתו, והנוכחים, כשדמעות מציפות את עיניהם, ענו אחריו יחדו 'אמן' ו'אמן' יהא שמה רבה' כדת וכהלכה - בכל כוננתם, כחם ונשמתם...

הרופא שנותר להשיג בהדרגה אחר על שני החולים, עקב בדריכות אחר מצבם. באותו הרגע שבו הסתיימה אמירת הקדיש, בעוד הרופא מביט בדריכות במסך המוניטור שהיה תלוי מעל ראשו של הרב, נפלטה מפיו זעקת הפתעה.

"איי דונט בליב איט" - "אני לא מאמין!" הוא זעק, "המוניטור מתחיל להתיצב!"

גם מפלא התרחש באותן דקות; לאחר כמה ימים רצופים שבהם ירדו המדדים בצורה עקבית כלפי מטה, בשעה שכל מערכות הגוף כבר הראו על קריסה וכל הסימנים הורו כי החולה מצוי בדקותיו האחרונות על חלד, חל לפתע מפנה מפתיע במצבו, מפנה שאין הגדרה אחרת שנתן להגדירו בה מלבד "תחית המתים!"

החולה השני הוצא מהחדר ושב למחלקה שבה היה מאשפז, תוך שבני המשפחה הנרגשים מודים לו ומברכים אותו בברכת 'רפואה שלמה' מעמק לבם. בימים שלאחר מכן המשיך מצבו של הרב להתיצב באופן הדרגתי. מיום ליום השתפר המצב, עד שבארח נס, לאחר כשבועיים ימים הוא שב לאיתנו, לביתו ולבני קהלתו.

אולם בכך לא הסתיימה שרשרת הנסים המפלאה.

באותו היום התרחש בחדר נס נוסף. ממש באותה שעה שבה נאמר הקדיש התרחשה תאונה קשה באחד מכבישיה הסואנים של ארצות הברית. בתאונה קפח את חייו גוי צעיר, ובני משפחתו החליטו לתרם את איבריו.

לאחר בדיקה ראשונית התברר כי כליתו של ההרוג תאמה בדיוק לגופו של החולה שאמר את הקדיש. תוך זמן קצר עבר החולה את ההשתלה בהצלחה מרובה, ואף הוא שב לביתו לשמחת לב כלם.

לנגד עיניהם ראו כלם את התגשמותם המפלאה של דברי חכמים: "כל העונה אמן שמה רבא בכל כחו קורעים לו גזר דין של שבועים שנה". ויהי לפלא.

הלכו וירדו, ונראה כי נותרו לו שעות ספורות לחיות.

בלב כבד מהרו הרב גרינוולד והרב טאובר להתקשר לבני משפחתו של הרב כדי להודיע להם כי עליהם לבוא באופן מידי לבית החולים בטורם יאחרו את המועד. בני המשפחה קבלו את הבשורה בהלם ומהרו להגיע לבית החולים.

בינתיים המשיך המצב להדרדר. וכן, כאשר הגיעו בני המשפחה לבית החולים היה עליהם לכנס מיד עשרה אנשים שהיו נוכחים במעמד יציאת הנשמה. ספירה מהירה העלתה כי יחד עם הרב גרינוולד ומלווהו הם מונים רק תשעה אנשים. מנין ישיגו עשירי?

אחד מהרופאים שלבו נכמר לראות את בני המשפחה גאלצים ברגעים הקשים ביותר בחייהם לטרוח לחפש אחר עשירי למנון, נזכר כי במחלקה הסמוכה שוכב יהודי נוסף חולה כליות במצב קשה, והוא ממתין בדחפיות להשתלת כליה שתציל את חייו. בנגוד מחלט למדיניות בית החולים ולכללי האתיקה הנקשים הנהוגים בו, החליט הרופא לספר על כך לבני המשפחה והציע להם לגייס את החולה המדבר כעשירי למנון.

למרות הקשיים הרבים הכרוכים בהעברתו של חולה מחדר לחדר, עשה הרופא מאמצים כפירים כדי להעביר את החולה לחדרו של הרב עם כל המכשור הרפואי שהיה מחבר אליו. הוא התאמץ מעל ליכולתו אך ורק כדי למלא את משאלתם של בני משפחת הרב להשיג מנון שיעמד לצד אביהם בשעת יציאת הנשמה.

החולה הובא אל החדר, המנון הנכסף השג, ובני המשפחה עמדו להתחיל בקריאת סדר הודוי והתפללות המיוחדות המתקנות לשעה קשה זו. אלא שאז נשמע לפתע קולו החלוש של היהודי חולה הכליה ששכב במטה הסמוכה.

"רגע, רגע, המתונו!" התחנן החולה, "נזכרתי לפתע כי בדיוק היום חל היארצייט של אמי עליה השלום. תנו לי בבקשה לנצל את העבדה שהתאספו כאן מנין יהודים כדי שאוכל לומר אחריה קדיש במנון!"

את האוירה ששררה בחדר באותם רגעים

את הספור שלפניכם ספר המגיד, הרה"צ רבי מאיר מיכאל גרינוולד שליט"א, אשר מזה שנים טורח ונוסע ברחבי תבל כדי לחזק ולהלהיב את לבבות עם ישראל קדושים בגדל מעלת התפלה וענית 'אמן' ו'אמן' יהא שמה רבא'.

באחד ממסעותיו לארצות הברית נשא דברים בכנוס גדול שנערך לילדי ישראל. את דבריו הקדיש לנושא ענית 'אמן' - מעלתה, סגלתה והלכותיה. בשיחתו המרתקת הוא שלב כדרכו בספורים נפלאים את המסרים שבקש להעביר, והדברים עשו רושם רב על שומעיהם.

החולה אמר קדיש בעודו שוכב על מטתו, והנוכחים, כשדמעות מציפות את עיניהם, ענו אחריו יחדו 'אמן' ו'אמן' יהא שמה רבה' כדת וכהלכה - בכל כוננתם, כחם ונשמתם...

בית החולים מאונט סיני במנהטן

אל הרב גרינוולד התלווה הרב טאובר שהתנדב לתרגם את דבריו לאנגלית. לאחר הדרשה נזכר הרב טאובר כי בבית החולים מאונט סיני שבמנהטן שוכב על ערש דוי אחד מחשובי רבני הקהלות בניו יורק, לאחר שעבר התקף לב קשה. הרב טאובר הציע לרב גרינוולד לנסע יחד לבקרו ולחזקו, והרב גרינוולד נענה בשמחה.

עם כניסתם למחלקת טפול נמרץ הבחינו השנים בעדת רופאים היוצאים מחדרו של הרב בפנים דאוגות. הרב טאובר בקש להתעדן מפי הרופא המטפל בדבר מצבו של הרב, ונחרד להתבשר כי מצבו הדרדר במפתיע והפך קריטי. המדדים הרפואיים

ברכת השנים

מהות הברכה

בברכה זו אנו מבקשים מה' שיברך עלינו את השנה הזאת, ותשרה ברכה מרבה ביבול הארץ. וכמו שמצינו שהתברך יצחק אבינו, ככתוב (בראשית כו ב): "ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'" (סדר היום' שם).

ולכאורה, מה מקום יש לאדם להתפלל בכל יום על פרנסתו, הלא אמרו חכמים (ביצה טז א) כי כבר בתחלת השנה נגזר על כל אדם כמה עתיד הוא להשתכר בשנה זו לפרנסתו.

כמה דרכים נאמרו בבאור קשיה זו: רבי יצחק סובר שאף לאחר גזר דין מועילה 'צעקה' [לשון תפלה] לאדם לבטל את גזר דינו, ואם פן גם אם נגזר על האדם בראש השנה שיתקשה בפרנסתו, תפלתו יכולה להועיל לבטול הגזירה (ר"ה טז א. וראה ריטב"א שם שהלכה כרבי יצחק ועל כך אנו סומכים בתפלתנו). והוסיפו התוספות (שם ד"ה כמאן) שגם החולקים על רבי יצחק מודים שגזירה שנגזרה על הצבור - נתן לבטלה בתפלה אף לאחר גזר דין, וכיון שתפלת שמונה עשרה מנסחת בלשון רבים, נמצא שמתפללים אנו על כלל הצבור. עוד באר רבנו תם שלשיטת החולקים על רבי יצחק מתפללים אנו בברכה זו, שאם נגזרו גשמים מועטים בראש השנה, יורידם ה' לנו בזמן ובאופן הנכון, כדי שביאו את מרב התועלת האפשרית (תוספות שם).

ישבענו מטובה או ישבענו מטובה?

הראשונים (פרוש התפלות והברכות לר"י בן יקר שמו"ע; שו"ת הרא"ש כ"ל ד כ) כתבו שיש לומר בברכה: "ישבענו מטובה" ולא "מטובה", לפי שפונתנו לבקש מהקדוש ברוך הוא שישיבענו מטובו (ע"פ נחמיה ט כה).

אולם המטנה ברורה הביא (שם) בשם סדור האר"י, שיש לומר "ישבענו מטובה", וכך היא דעת הגר"א (מעשה רב אות מח). לשיטתם המלה "מטובה" מתחסת לארץ ישראל שעליה אנו מבקשים קדם: "ותן... על פני האדמה". ויש להביא ראיה לשיטה זו מנסח ברכת מעין שלוש - "לאכל מפריה ולשבע מטובה" (עיון תפלה בסדור אוצר התפלות. אולם ראה טור או"ח סי' רח שהרא"ש לא היה אומר נסח זה). רבי יחזקאל אברמסקי הוסיף והביא ראיה לשיטה זו, מכך שבנסח ברכת 'הבינו' המקביל לשמונה עשרה, מבקשים כנגד ברכת השנים: "ודשנו בנאות ארצה" (חזון יחזקאל תנ"ך עמ' סג).

בגנת אמן

אמת שאמה מברך השנים, ויהי רצון שתברך שנה זו (סדור 'נהורא השלם').

מקור הברכה

לאחר ברכת 'רפאנו' אנו ממשיכים ומבקשים על הפרנסה בברכה המכנה כפי חכמים 'ברכת השנים', על שם חתימתה "מברך השנים". ברכה זו נקבעה תשיעית בסדר ברכות שמונה עשרה, משום שהמזמור שבו בקש דוד המלך שינתן שפע של תבואה בעולם, ובכך תשבר זרועם של הרשעים מפקיעי השערים העושקים את העניים הוא המזמור התשיעי שבתהלים (מגלה י ב). בימינו הפסוק (תהלים יט): "שבר זרוע רשע", המכוון לתפלה האמרה, כתוב במזמור העשירי. ובארו התוספות (שם ד"ה ודוד) שחכמים כנראה תשיעי לפי שפרק תשיעי ופרק עשירי בתהלים נחשבו בזמנם לפרק אחד.

בספר חסידים (תנג) באר שאומרים את ברכת השנים לאחר ברכת הרפואה, לפי שכל זמן שאין מבטחים על החיים - אין מבקשים על הפרנסה, ככתוב בספר תהלים (לג יט): "להציל ממות נפשם - ולחיותם ברעב". כך הוא הסדר אף בימי הדין בראשית השנה; רק לאחר חתום הדין לחיים בהושענא רבה, נדונים על הגשמים בשמיני עצרת. עוד באר בעל 'סדר היום' (שמו"ע, הביאו המשנה ברורה קטו א) שברכת השנים נקבעה לאחר ברכת רפואה, לפי שכל זמן שאדם זקוק לרפואה, אין הוא פנוי לבקש על פרנסתו.

מבנה הברכה

במשנה (ברכות לג א) מבאר שיש לבקש על הגשמים בתוך ברכת השנים. בטור (או"ח קיז, ע"פ בית יוסף שם ד"ה ובאשכנז) הביא שתי שיטות בענין זה: לנסח בני ספרד אומרים בקוץ גשח המתחיל ב'ברכנו', ובחרף גשח ארץ יותר המתחיל ב'ברך עלינו'. ואולם, לנסח בני אשכנז אין שנוי בנסח הברכה עצמה בין הקוץ לחרף, אלא שבקוץ מבקשים: "ותן ברכה על פני האדמה", ובחרף: "ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה".

אחת שאלתי

שאלה בהלכות ברכות ואמן

שאלה: הלכה היא שמי שטעה ולא בקש "ותן טל ומטר" בימות הגשמים, עליו לחזור על תפלתו. ואם עבר זמן התפלה, יתפלל בתפלה הבאה פעמים שמונה עשרה. ויש להסתפק: כיצד ינהג מי שלא בקש "ותן טל ומטר" במנחה של ערב שבת, שהרי בתפלת ערבית שלאחריה אין את ברכת השנים?

השאלה והתשובה מעלון פרשת ויקהל

השאלה: בימי מענית מוסיף שליח הצבור אחר ברכת 'אלה' ברכה נוספת - ברכת 'עגנו'. יש להבין מפני מה קבעו ברכה זו דוקא אחר ברכת 'אלה'?

התשובה: הרמב"ן (תענית טו א) פרש את השיכות בין ברכות אלו כך: בברכת 'אלה' מבקשים אנו להגאל מהצרות הבאות עלינו בכל דור ודור (וכדפרש רש"י מגלה יז ב ד"ה אתחלתא), ואף תכנה של ברכת 'עגנו' הוא בקשה להנצל מהצרות המתרגשות ובאות עלינו.

וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו

תשובות ניתן לשלח לפקס שמספרו 08-9746102 או לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

בין הפותרים נכונה יגדל אי"ה ש"ס עז והדר מתמידים. ההגדרה מתקנים מדי שבוע ביום שלישי שלאחר הופעת העלון. התשובה ושם האזכה יפרסמו אי"ה בעלון פרשת שמיני.

האזכה בהגדרה שהתקיימה בין שולחי התשובות לשאלה שהופיעה בעלון פרשת ויקהל הוא הבה"ח שלמה פריץ מנתיבות.

שליח מיוחד לענית אמן

אף על רבי חיים מוולוז'ין מעידים כי גדר על עצמו שלא לברך שום ברכה אם אין מי שיענה אחריה אמן.

ראב"ד ירושלים, הגאון הגדול רבי זעליג ראובן בנגיס, שהיה תלמיד ישיבת וולוז'ין בזמן הנצי"ב היה מספר ספור נפלא בענין זה:

באחד הלילות כשישב רבי חיים והגה בתורה, החל הצמא להציק לו. בקש רבי חיים למצא מישהו שיענה אמן אחר ברכתו, אף לא מצא. כל בני הבית היו שקועים בשנה, ובשעה כזו אף עובר ארח לא שויט בחוץ. הדקות התארכו, והצמא הלך וגבר. לפתע נשמעה דפיקה על הדלת. בפתח עמד אחד מבני הישיבה שבקש להבין את פשרה של סוגיה מסוימת. שמח רבי חיים עד מאד וברך 'שהכל' בכונה. הבחור ענה אמן, ורבי חיים הרוה את צמאונו. לאחר מכן התפנה רבי חיים לענות לבחור על שאלתו.

למחרת בבקר, כאשר נכנס רבי חיים לבית המדרש, נגש תחלה למקומו של הבחור הנזכר ובקש להודות לו שוב על שבזכותו התאפשר לו לברך. אף הבחור הביט בפליאה ואמר: "רבי, אינני זוכר מעשה זה כלל. אתמול בלילה עליתי על יצועי כהרגלי בשעה מקדמת ולא התעוררתי עד הבקר".

או אז הבין רבי חיים שמחמת שהתעקש שלא לעבר על גדרו שלא לברך מבלי שברכתו תענה באמן, נשלח אליו שליח מיוחד משמים בדמותו של אותו בחור, כדי לאפשר לו לומר את הברכה ולהרוות את צמאונו (שאל אביד ויגדך [לרבי שלום שבדרון] ח"א עמ' פז).

המלאכים מתאספים לענות אמן

את ענין אמן מפי המלאכים כבר הזכיר המקובל רבי צבי הירש קיידינובר בספרו 'קב הישר' (פרק צו), וזה לשונו:

"זה פשוט שבכל מצוה ומצוה שאדם עושה נולדים ונבראים מלאכים קדושים ממנה, ולכן הן נקראים 'מחנה' של מצוה זו. ובכל מצוה שמברכין עליה מתכנסין [מתאספים] אליה אותן המלאכים, ועומדים סביבות המברך ושומעין הברכה ועונים אמן. ורמז לדבר: 'מלאך' הוא בגימטריה 'אמן'".

למערכת העלון הנפלא 'וכל מאמינים' ולעומדים בראש הפעילות האדירה ובראשם הרב מרמורשטיין שליט"א,

'אמן' מלה אחת קטנה, אבל עצמתית מאין כמותה. 'אמן' מלה אחת מתוך סדר התפלה, אבל התפלה כלה סוכבת סביבה.

'אמן' מלה אחת שהיא עמוד התורה של חיי היהודי המאמין.

רבות בשנים הנכם משקיעים כה הרבה במלה זו, בדבור, בכתיבה ובמעשה. השקעה שנשארה פרי - ענית אמן קבלה את המקום הראוי לה.

אין ספק שעדין תקפים דברי חכמים (ברכות ו ב): "דברים שעומדים ברומו של עולם, ובני אדם מזלזלין בהן", ופרש"י: "כגון תפלה". ושמעתי ממו"ר בעל הישועות משה זי"ע שפונת רש"י לענית אמן, אבל אין ספק שהזלזול פוחת ופוחת כל העת.

גם מי שאינו מקפיד על מצוה זו לשם שמים, יעשה שלא לשמה. שהלא הבטחות רבות הבטיחו חכמים לנזהר במצוה זו, ומתוך שלא לשמה יבא לשמה. וחסבתי שאף במלה אמן נרמז שהיא מגנה על האדם, שכן אמ"ן ראשי תבות: "אינו נזוק מכלום".

בהערכה

א.כ. - בני ברק.

נמן לשלח מכתבים
לפקס שמספרו 08-9746102
ik לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

אמן וברכות במשנת בעל ההלולא

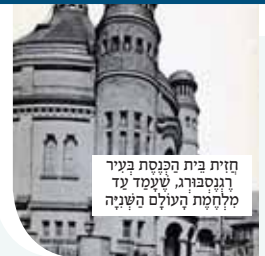
צדיק באמונתו

רבי יהודה החסיד

י"ג באדר ד"א תתקע"ה

רבי יהודה החסיד שהיה מגדולי בעלי תורת הסוד בכל הדורות נולד באשכנז בתקופת בעלי התוספות לאביו רבי שמואל החסיד שהיה ראש ל'חסידי אשכנז'. כל חייו היו מקדשים לתורה ולעבודת בוראו מתוך התנזרות מחלטת, ועל כן נקבע שמו לדורות: רבי יהודה החסיד.

רבנו הרביץ תורה ברבים ושמש כראש ישיבת רונסבורג. העמיד תלמידים גדולי עולם, דגמת בעל האור זרוע, בעל ה'רוקח' ובעל הסמ"ג, והיה תל תלפיות לכל בני דורו. בספרו הידוע 'ספר חסידים' סולל הוא דרך לכל החפץ להתמסר ללמוד תורה ולעבודת ה'. אף חבור הפיט 'שיר הכבוד' מיחס לו. רבנו נפטר ב'רונסבורג בשבת זכור, י"ג באדר ד"א תתקע"ה כשהוא מותיר אחריו לדורות את צואתו הנודעת בשם 'צואת רבי יהודה החסיד'.

מאה ברכות - כל האדם

על הפסוק (קהלת יב ג): "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם", כותב רבי יהודה החסיד: "כל האדם" בגימטריה מאה כנגד 'מאה ברכות' (ספר הגימטריאות' אות סט).

לא לגזול אמונים

יש לברך כל ברכה בקול, לפי שהאומר ברכות בלחש גוזל מן הצבור את מצות ענית אמן (ספר חסידים רנד).

אתחיל אף יום

03-913-9191

קול אמונים - קו התכן של בני אמונים
חזוקים יומיים | ספורים מרתקים | מגון תכנים

